

TONI CRUANYES, director en funcions

SALVADOR COT, director d'edicions

DAVID GONZÁLEZ, LLUÍS MARTÍNEZ,
JOSEP PLAYÀ, subdirectors

SECCIONS:
JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNASI ARAGAY,
ANDREU GOMILA [Cultura i Espectacles]; ALBERT

BALANZÀ [Política]; TONI BROSA [Esports];
DAVID CAMINADA [Opinió]; MANEL CASTILLA [Disseny];
SANTI GONZÁLEZ [Món]; PEPA MASÓ, CARLES SABATÉ
[Societat i Barcelona]; OSCAR MONTFERRER [Comunicació];
ALBERT PLA [Edició]; MONTSERRAT RIUS [Documentació];
ROBERT RAMOS [Fotografia]
Delegada a Madrid: MONTSE OLIVA
AVUI.CAT: SILVIA BARROSO

VICENT SANCHIS, president del Consell Editorial

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona
DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: http://www.avui.cat
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252

PUBLICITAT: CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L. Enric Granados, 84. 08008 Barcelona.
Coordinació i reserves: Tel.: 93 316 39 04 - Fax: 93 445 81 93 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.
A efectes del que preveu l'article 32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

Miquel de Palol

Escriptor

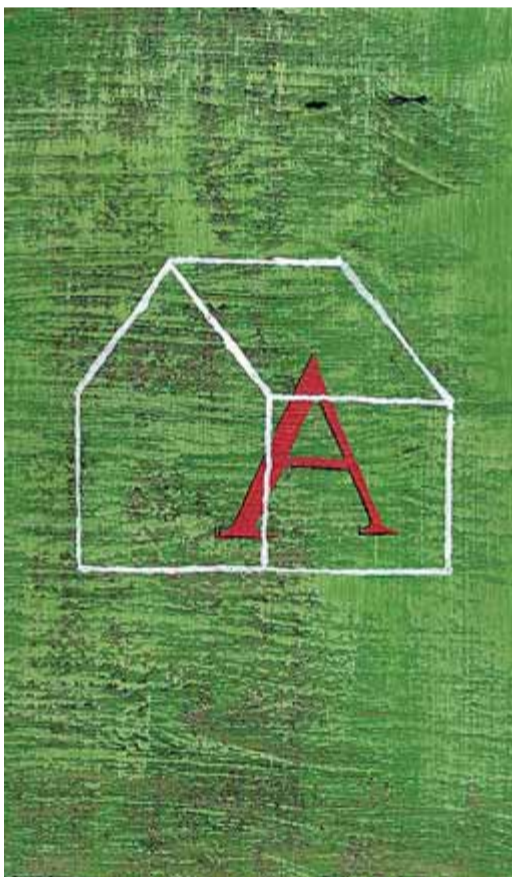
El virrei de la Drova

El cap de setmana passat vaig ser a Gandia amb motiu de la concessió dels premis de poesia i novel·la, respectivament, Ausiàs March i Joanot Martorell –d'aquest últim, que vaig guanyar fa dos anys (i tan lluny que sembla), ara formo part del jurat–, i a més dels actes protocol·laris corresponents, es va celebrar una exposició i un acte d'homenatge a en Josep Piera, amb el doble motiu dels seixanta anys de vida i quaranta de dedicats a la literatura, una mena de centenari, li vaig dir, de fet no tan en broma, si sumem aquestes dues xifres, cosa que no és de rigor, perquè no són consecutives, sinó que estan l'una sobre l'altra.

L'HOMENATGE EM SEMBLA particularment apropiat, no tan sols perquè Piera és un escriptor excel·lent i important, sinó perquè té el valor afegit de la capacitat d'haver estat i de ser ànima d'empreses col·lectives, aglutinador mediàtic i ambaixador de la seva generació, rica en poetes i narradors brillants –Joan Navarro, Salvador Jàfer, Josep Lluís Bonet, Ignasi Mora, Gaspar Jaén i molts d'altres–, i dels escriptors de València en general, amb una especial atenció als joves. Ja fa temps que, en broma, però un cop més no tant, em permeto dir-li el virrei de la Drova, a propòsit de la petita localitat de la Safor, a tocar de Gandia, on resideix.

ENMIG DE LES CELEBRACIONS, a la Drova vam anar, cosa que em feia una il·lusió particular, perquè amb en Piera no hem perdut contacte en cap moment al llarg dels anys, però des de diferents llocs, i de l'últim cop que havia estat a casa seva feia –i fa una mica de vertigen dir-ho– vint-i-cinc anys. Guardava la imatge nítida de la casa acabada de construir –Gaspar Jaén n'havia estat l'arquitecte–, una casa diàfana, plena d'idees formals, valenta, que transmetia l'energia de la joventut i la connexió i complicitat entre client i projectista, creativament exigent l'un i lliure dins dels condicionants l'altre, i creguin-me perquè he estat arquitecte i sé de què parlo.

“Josep Piera és un escriptor excel·lent i important i té el valor afegit de ser ànima d'empreses col·lectives, aglutinador mediàtic i ambaixador de la seva generació, rica en poetes i narradors brillants com Navarro, Jàfer, Bonet, Mora, Jaén i molts d'altres”

FRANK JENSEN

LA CASA COM QUI DIU ENCARA FEIA OLOR de guix i pintura, les parets eren quasi buides, hi havia pocs mobles i estava situada enmig d'un erm, envoltada de mitja dotzena d'arbres escanyolits d'un metre d'alçada acabats de plantar, amb vistes dilatades sobre horitzons llunyans i muntanyes colossals, a tocar el seu Cingle Verd.

EL LLOC QUE EM VAIG TROBAR era irreconeixible: grans arbres frondosos oculten a la vista del visitant l'edifici ampliat dues vegades fins a engrandir-se més del triple de l'original, amb l'interior atapeït de llibres, quadres, estàtues i objectes diversos, fotos, cartells, mobles de totes menes. Em vaig adonar de cop que absurd havia estat, sense haver-hi pensat, esperar trobar-la tal com la recordava, i en Pep Piera em mirava i se'n reia, perquè s'adonava com jo m'hi veia com en un mirall, a davant del resultat físic, de l'evidència material del pas del temps.

QUÈ S'ÉS FET DELS JOVES POETES amb tan poca cosa a les mans però amb tot el futur al davant? El temps t'omple de trofeus i *atrezzo* a canvi de devorar-se ell mateix, i en la justa mesura i proporció en què ho fa. Es pot fer la història d'en Piera, i per analogia la dels seus coetanis del gremi, a través del recorregut per les petges en pedra i les sumes graduals a la seva casa, en perfecta correlació amb els llibres escrits al llarg d'aquest temps: l'obra construïda en tots els terrenys.

AL VESPRE VAM TORNAR A GANDIA i vam veure l'exposició, un recorregut fotogràfic per aquests anys. I després, l'homenatge era un espectacle amb música i dramatització, amb un toc amarcordià, plena d'humor i d'afecte, sobre els fonaments, la infantesa, el naixement de les aspiracions, un preludi per explicar el que vindrà. La majoria d'homenatges són terminals o pòstums; aquest no, aquest és com un aplaudiment a la mitja part, i vull afegir-m'hi des d'aquí amb tota la meua estima.

EN DIRECTE

Piles de llibres

Natza Farré

Periodista

El món dels videojocs fa molt de temps que se m'ha escapat. Potser perquè sempre guanya la màquina. Però les empreses que es dediquen a l'entreteniment tecnològic fa també molt temps que pensen que hi ha vida més enllà del joc i per això una d'aquestes màquines serveix d'auxiliar de cuina i és un llibre electrònic al Japó. A finals de desembre, però, es podrà llegir ja en anglès, a triar entre 100 clàssics. La idea de Shakespeare o Jane Austen convivint en un mateix espai amb sodokus i Pokémons segur que serveix d'inspiració teatral, però jo el que espero amb delit és el moment de veure les persones al metro enganxades a la lectura electrònica i la cara de qui s'ha oblidat de carregar la bateria i es queda expectant en un punt de la novel·la i es mossega les ungles per l'ansia d'arribar a casa, endollar la màquina i saber com continua. Però sobretot espero el debat entre els nostàlgics, els amants dels llibres de tota la vida, els que s'omplen de pols i busquen espai als pisos petits (els llibres, no els nostàlgics) i els tecnològics, defensant les virtuts d'un invent que permet, entre d'altres, posar la lletra a mida. I qui sap si els addictes als videojocs es convertiran (els qui no ho són ja) en addictes a la lectura només pel plaer de comprar, cada setmana, una nova targeta. Esclar que el llibre electrònic ja existeix i no té gens d'èxit, però estic convençuda que una empresa que fa saltar la gent al menjador de casa mentre mira la tele és capaç de qualsevol cosa.

CAM

Ignasi Riera

Escriptor

El crític Manuel Rodríguez Rivero –que, a diferència de tants dels seus col·legues, llegeix, i bé, els llibres que comenta– escriu CAM per referir-se al ministre de Cultura, César Antonio

Molina. Ho és des del juliol del 2007. I veus enteses et diuen per què va ser cooptat en substitució de Carmen Calvo: per fer fora la directora de la Biblioteca Nacional, Rosa Regàs. La primera mesura sorollosa de CAM. ¿Perquè hi havia dubtes sobre la gestió de Rosa Regàs? Les veus al·ludides em diuen que no, que la Regàs feia nosa al govern per les seves crítiques als diferents esborranys de llei de la memòria històrica.

En tot cas, ja fa anys que estem en contra de l'existència d'un Ministerio de Cultura quan les disset autonomies de l'Estat tenen competències plenes en cultura. Només la projecció exterior i la defensa, contra els espolis del patrimoni cultural, justificarien una direcció general.

Torno a CAM, corunyes del 1952, poeta menys que mediocre, gallec i profundament antigalleguista, com em confirmen els

companys de Galeusca i Miguel-Anxo Murado, autor d'un llibre que recomano apassionadament: *Otra idea de Galicia*.

La meua felicitació a l'amic Juan Marsé, autor –per a mi, per damunt de la resta de llibres– de *Si te dicen que caí* i com a home de *Por favor*, la revista, a més, de Jaume Perich i de Manuel Vázquez Montalbán. CAM comentava així que li haguessin concedit el Cervantes: “*El premiado*

ha contribuido a defender en Cataluña la lengua que hablan 500 millones de personas”. Bingo! Però que no es lamenti un dia el president Zapatero si resulta que un segment important dels catalans ens sentim humiliats i estafats pels ministres que ha nomenat i que ha ratificat, malgrat les legítimes protestes dels que sí que ens hem llegit –i en el meu cas, a més, votat– la Constitució aprovada ara fa trenta anys.